

[Helen Beim]

Danmark. Og det kan man jo være godt tilfreds med som udgangspunkt for et lovgivningsarbejde.

Meget enkelt fortalt handler det om, at vi ønsker et advarselmærke på nogle produkter, som har en kemisk sammensætning, som kan være til fare for brugeren, et advarselmærke, som klart og entydigt fortæller, at her er et stof, som kan være kræftfremkaldende. Egentlig kan det vel ikke gå hurtigt nok med at få en lovgivning på dette område, for vi er aldrig i tvivl om, at det gælder om at forøge sikkerheden for vor livsudfoldelse, det være sig på arbejdspladserne eller i vores øvrige liv.

I et moderne industrisamfund som vores kommer vi daglig i kontakt med mange, mange forskellige stoffer med forskellig kemisk sammensætning, og derfor finder vi det i Socialdemokratiet helt oplagt at bruge den viden, som eksisterer på området, om nogle af disse stoffers farlighed.

Miljøministeren nævnte, at det er den internationale cancerforskningsinstitution, som hvert år fortæller, hvilke stoffer der nu er på listen. I og med, at det er en international cancerforskningsinstitution, bliver værdien af denne forskning også tilstrækkelig stor til, at vi kan bruge den som grundlag for lovgivning her i landet. Vi ved i alle tilfælde, at 130 af disse stoffer, som optræder på listen, med sikkerhed findes i vore daglige omgivelser i en eller anden form.

I beslutningsforslaget har vi redegjort for, hvordan vi tænker os stofferne opdelt i tre farégrupper. De nærmere detaljer i opdelingen synes jeg ikke man skal komme ind på her.

Men jeg synes, det er meget væsentligt at få sagt, at det drejer sig om en tydelig oplysning til brugerne, for vi ønsker nemlig at videreføre vores miljøpolitik, som går ud på at forebygge på miljøområdet. Vi er ude over den tid, hvor det kun gjaldt om at rydde op og lappe på fortidens synder. Den viden, der findes i samfundet, skal bruges til at forebygge med. Sagt meget enkelt: Enhver tvivl om et stofs farlighed skal komme brugeren til gode, og derfor imødeser jeg stor tilslutning til vort beslutningsforslag.

Svend Åge Petersen (KF):

Den 7. maj 1986 drøftede vi her i salen et lignende forslag. Den 10. februar 1987 blev der igen drøftet et lignende forslag her i salen. Det

te beslutningsforslag blev vedtaget den 23. april 1987 af et flertal bestående af firkløverpartierne plus Det Radikale Venstre. Sandheden er, at Socialdemokratiet og SF ikke var tilfredse med beslutningsforslagets vedtagelse.

Ifølge forslagsstillerne vil der i denne måned fra Det Internationale Kræftforskningsinstitut fremkomme en liste med i alt ca. 220 kemiske stoffer, som kan have kræftfremkaldende virkning. Der er tale om tre grupper, som man skriver i beslutningsforslaget, og jeg vil til forskel fra den socialdemokratiske ordfører ikke skøjte hen over, hvordan disse grupper er beskrevet og omtalt i beslutningsforslagets bemærkninger.

Gruppe nr. 1: »Kemiske stoffer og andre påvirkninger, for hvilke der foreligger tilstrækkelig klarhed fra epidemiologiske undersøgelser for kræftfremkaldende virkning på mennesker.« Her har vi altså en viden om det, som det her drejer sig om.

Gruppe 2: »Kemiske stoffer og andre påvirkninger, som formentlig er kræftfremkaldende på mennesker.« »Formentlig« er ikke mit ord; det er det, som står i teksten. »Her er normalt tale om stoffer, for hvilke der er begrænset klarhed fra epidemiologiske undersøgelser og tilstrækkelig klarhed for kræftfremkaldende virkning i dyreforsøg.«

Gruppe 3: »Kemiske stoffer og andre påvirkninger, som muligvis er kræftfremkaldende for mennesker. Her er tale om påvirkninger, for hvilke der er begrænset klarhed fra epidemiologiske undersøgelser, og for hvilke der ikke er tilstrækkelig klarhed i dyreforsøg.« Med andre ord: Denne gruppe ved vi faktisk meget, meget lidt om.

Det vil altså sige, at der her er omtalt tre grupper af stoffer, hvorom vi har særdeles forskellig viden med hensyn til, om de er eller kan være kræftfremkaldende, men forslaget omfatter alle tre grupper, også den gruppe, som ved forslagsstillerens egen formulering er betegnet som muligvis kræftfremkaldende. Personlig føler jeg, at det er at gå for vidt i forsøg på at lovgive om forhold, som vi har alt for lidt viden om.

Det er nu ikke grunden til, at vi i Det Konservative Folkeparti ikke kan gå ind for dette beslutningsforslag. Vi finder, at der ved vedtagelsen sidste år om at mærke yderligere 23 stoffer blev taget et skridt i den retning, som vi skal gå